

Τό θέμα τής ιθαγένειας τών μεταναστώ ν είναι πολύπλοκο καί πολυδιάστατο. Δέν αντιμετωπίζεται μέ μερικές αποσπασματικές καί συνθηματολογικές δηλώσεις, όπως δυστυχώς συχνά γίνεται στην πατρίδα μας.

Θά ήθελα νά καταθέσω ευσύνοπτα τις προσωπικές μου απόψεις, γιατί δέν υπάρχει συγκεκριμένη Συνοδική απόφαση για τό θέμα αυτό. Τονίζω δύο σημεία.

Τό πρώτο ότι άλλος είναι ο ρόλος τής Εκκλησίας καί άλλος ο ρόλος τής Πολιτείας. Κατ' επέκταση άλλη γλώσσα χρησιμοποιεί η Εκκλησία καί άλλη γλώσσα η Πολιτεία.

Η Πολιτεία μέ τούς μηχανισμούς πού έχει διερευνά ποιός έχει τις προϋποθέσεις νά αποκτήση την ελληνική ιθαγένεια χωρίς νά αλλοιωθή εθνολογικά. Τό δίλημμα στό οποίο πρέπει νά απαντήσει είναι τό εξής: Θά αδιαφορήση για τό θέμα καί θά δημιουργηθούν πολιτιστικά γκέτο ή θά εντάξη δημιουργικά στόν δικό της πολιτιστικό καί κοινωνικό χώρο τούς μετανάστες;

Η Εκκλησία όμως έχει άλλο ρόλο καί άλλη γλώσσα, δηλαδή αποδέχεται τόν κάθε άνθρωπο ως εικόνα Θεού, τού δείχνει αγάπη καί όταν θέλη νά γίνη μέλος της τόν αποδέχεται μέ πνευματικές προϋποθέσεις καί όχι μέ κοινωνικά, πολιτικά καί εθνικιστικά κριτήρια. Η Εκκλησία είναι εναντίον τού ρατσισμού καί τού εθνοφυλετισμού, τόν οποίον θεωρεί αίρεση. Άλλωστε η Εκκλησία είναι πνευματικό Νοσοκομείο πού θεραπεύει τόν κάθε άνθρωπο πού θέλει νά θεραπευθή. Συμβαίνει ό,τι καί μέ τά Νοσοκομεία τού σώματος. Είναι υποχρεωμένα νά προσφέρουν βοήθεια σέ όποιον πονάει, υποφέρει καί θέλει νά θεραπευθή.

Τό δεύτερο σημείο είναι ότι η πρόθεση τής Πολιτείας νά δώση ελληνική ιθαγένεια σέ μερικούς πού έχουν τις απαραίτητες προϋποθέσεις έχει θετικά καί αρνητικά σημεία.

Συντάχθηκε απο τον/την admin

Πέμπτη, 11 Φεβρουαρίου 2010 09:16 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 11 Φεβρουαρίου 2010 09:28

Κανένα γεγονός δέν είναι από μόνο του άσπρο ή μαύρο. Οι απόλυτες διαχωριστικές γραμμές δείχνουν μιά πουριτανική νοοτροπία. Για παράδειγμα, δέν μπορώ νά αποδεχθώ τήν άποψη ότι όλοι οι μετανάστες είναι επικίνδυνοι γιά τήν Πολιτεία μας και όλοι οι πολιτογραφημένοι Έλληνες είναι τίμιοι και νομοταγείς πολίτες.

Θά πρέπει νά μελετηθή σοβαρά τό θέμα αυτό από νομικούς, κοινωνιολόγους, εθνολόγους, ψυχολόγους, πολιτικούς κλπ., δηλαδή επιστήμονες πού γνωρίζουν τά θέματα, έχουν αντικειμενική γνώση και δέν άγονται και φέρονται από προσωπικές τραυματικές εμπειρίες. Στην περίπτωση αυτή πρέπει νά εξετασθή τί ακριβώς είναι η «πολιτισμική πρόσκτηση» ή αφομοίωση και τί ακριβώς είναι η δημιουργία «πολιτισμικών υβριδίων» ή συγκρητισμός.

Άλλωστε, και η ισχύουσα νομοθεσία καθορίζει τά σχετικά μέ τήν κτήση τής ιθαγένειας και τίς προϋποθέσεις πολιτογράφησης. Δέν ξεκινάει τώρα τό θέμα από μηδενική βάση, όπως φαίνεται ότι μερικοί υπονοούν.

Και μιά γενική παρατήρηση. Η ανωτερότητα κάθε πολιτισμού αποδεικνύεται από τό κατά πόσον έχει τήν δυνατότητα νά αφομοιώνη δημιουργικά άλλους πολιτισμούς και παραδόσεις, χωρίς νά αλλοιώνεται και νά απο-εκπολιτίζεται ο ίδιος.

Συχνά υποστηρίζουμε μέ επιχειρήματα ότι ο ελληνικός πολιτισμός έχει μεγάλη δύναμη, γονιμοποίησε άλλες παραδόσεις, όπως τήν ρωμαϊκή, άντεξε σέ Τουρκοκρατία, Φραγκοκρατία κλπ. Οι ενδεχόμενες φοβίες δείχνουν ότι αμφιβάλλουμε γιά τήν δύναμη και τήν γονιμότητα τού πολιτισμού μας.

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" (τεύχος 162, Ιανουάριος 2010).